

عنوان مقاله:

مختصات روش شناسی حکمت متعالیه

محل انتشار:

فصلنامه تاریخ فلسفه اسلامی، دوره 2، شماره 6 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 21

نویسندگان:

حسین عباسی - مرکز تخصصی حوزه علمیه قم

سید یدالله یزدان پناه - *استاد گروه عرفان موسسه آموزشی پژوهشی امام خمینی

خلاصه مقاله:

فهم حکمت متعالیه و تحقیق در آن به عنوان دستگاهی نظام مند در فلسفه اسلامی و تبیین نوع پژوهش انجام شده در عرصه های مختلف آن، نیازمند توجه به مبانی و نوع روش شناسی حاکم در آن است تا مطالب مختلفی که در آن عرضه شده به خوبی فهم شود. متن دینی و حقایق شهودی در حکمت متعالیه حضور پر رنگی دارند. در جهت دفع و رفع شبهات و تبیین این حضور در ضمن بیان روش شناسی حکمت متعالیه، ظرفیت ها و بالندگی این فلسفه در جهت تحقیقات فلسفی اسلامی آشکار می شود. حکمت متعالیه، رابطه منسجم فلسفه با دین و عرفان را تشریح می کند که تبیین فلسفی روش شناسی آن می تواند به عنوان الگویی کلان در جهت بسط و تعمیق تحقیقات علوم دینی مرتبط، مورد توجه قرار گیرد. از این رو در ضمن تبیین روش شناسی حکمت متعالیه، به چیستی و مبانی روش خاص این حکمت؛ یعنی روش اشراقی-بحثی پرداخته شده که در آن، میان شهود و عقل جمع شده است. همچنین به تبیین روش عام این حکمت؛ یعنی ماهیت و مبانی بهره گیری ملاصدرا از متون دینی و عرفان نظری در حکمت متعالیه پرداخته شده است و در آخر به برخی از ثمرات بکارگیری این روش تحقیقی در فلسفه، اشاره شده است.

کلمات کلیدی:

حکمت متعالیه، روش اشراقی، روش بحثی، شهود، متن دینی، عرفان نظری

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1795873>

